

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 13.Gf.40.118/2023/4.

A felperes:

Felperes1

Cím3

A felperes képviselője:

Bihari Ügyvédi Iroda – ügyintéző: dr. Bihari Krisztina ügyvéd

Cím5

Az alperes:

Alperes1

cím2

Az alperes képviselője:

Dr. Borza Borbála kamarai jogtanácsos

cím2

A per tárgya: deviza alapú lízingszerződés érvénytelensége

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 21.P.20.455/2022/3. (kelt: 2022. október 11.)

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (4. sorszám alatt)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 12.245 (tizenkétezer-kétszáznegyvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes, mint lízingbe vevő és az alperes jogelődje (cég2), mint lízingbeadó között 2007. április 16-án szerződésszám szerződésszámon változó futamidejű, svájci frank alapú pénzügyi lízingszerződés jött létre fix összegű törlesztőrészekkel, 120 hónap várható futamidőre (a továbbiakban: lízingszerződés). A lízing tárgya a forgalmi rendszám forgalmi rendszámú márkanév márkanév1 típusú személygépjármű. A felek között a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) szerinti elszámolás, és az egyes fogyasztói kölcsön szerződésekből eredő követelések forintra átváltásával kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2015. évi CXLV. törvény (a továbbiakban: DH7 törvény) 3. § (1) bekezdése és a 7. §-a alapján a lízingszerződés forintra átváltása megtörtént.

[2] cég2 2018. augusztus 30-án beolvadt az alperesbe. A lízingtárgy a felperes, a lízingtárgy törzskönyve az alperes birtokában van.

[3] A felperes a 2017. március 4-én előterjesztett keresetében a lízingszerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a szerződésben rejlő árfolyamkockázat áthárításáról az alperes jogelődjétől nem kapott világos és érthető

tájékoztatást, ezért a lízingszerződés a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 209. § (1) és (4) bekezdései alapján érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a lízingszerződés érvényessé nyilvánítását elsődlegesen azzal a tartalommal kérte, hogy az árfolyamváltozás rá nézve hátrányos következményeit nem kell viselnie, a bíróság kötelezze az alperest 465.878 forint részére történő visszafizetésre. E számítása alapjául előadta, hogy a lízingszerződés alapján 3.551.843 forint összegű fizetési kötelezettsége állt fenn, ehhez képest 4.017.721 forintot fizetett, így 465.878 forint erejéig „túlfizetésben” van.

A lízingszerződés érvényessé nyilvánítását másodlagosan úgy kérte, hogy a bíróság az árfolyamváltozásból eredő fizetési terhet 20-80% arányban ossza meg közte és az alperes között rá nézve kedvezőbb mértékben.

A lízingszerződés érvényessé nyilvánítását harmadlagosan azzal a tartalommal kérte, hogy a lízingszerződésre irányadó, induló forint/svájci frank árfolyamhoz képest az árfolyamváltozás rá nézve hátrányos következménye őt legfeljebb 20%-ig terhelje. Kérte továbbá, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a forgalmi rendszám forgalmi rendszámú márkanév típusú gépjármű tulajdonjogát megszerezte, és kötelezze az alperest a gépjármű törzskönyvének kiadására.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[5] Előadta, a felek között pénzügyi lízingszerződés jött létre, amelyre az rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdései nem vonatkoznak, az egyedi szerződés nem tartalmaz ingatlanra kikötött vételi jogot és nem minősül devizakölcsön szerződésnek. A felperest az ügyletben rejlő kockázatról tájékoztatta, a szerződéskötés időpontjában nem írta elő az rHpt., hogy külön íven szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozatot kell készíteni és aláírni az ügyféllel. A felperest az árfolyamkockázatról a „Megállapodás” elnevezésű okirattal, az „Indítson velünk!” című gépjármű-finanszírozási tájékoztatóval, az egyedi finanszírozási ajánlattal, valamint az egyedi lízingszerződés releváns kikötéseivel és az annak részét képező ÁLF-ekkel tájékoztatta.

A tulajdonjog megállapítására és a törzskönyv kiadására irányuló kereseti kérelmek tekintetében az ÁLF 4.12. pontjában foglaltakra hivatkozott, a felperes a lízingszerződésből eredő fizetési kötelezettségének nem tett teljes mértékben eleget, ezért a törzskönyv kiadására vonatkozó keresete megalapozatlan. Részletesen kifejtette, hogy a lízingszerződés a DH7 törvény értelmében forint alapú szerződésre módosult, ezért a forintosítás kizárja a kereset teljesíthetőségét.

[6] A Budapest Környéki Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) a 2022. június 14-én kelt és 2022. július 6. napján jogerőre emelkedett 21.P.20.499/2021/17. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy a peres felek által 2007. április 16. napján megkötött

szerződésszám számú, deviza alapú, változó futamidejű pénzügyi lízingszerződés tisztességtelenség okán érvénytelen.

[7] Az elsőfokú bíróság a 2022. október 11. napján kelt 21.P.20.455/2022/3. számú ítéletével a felek közötti lízingszerződést érvényessé nyilvánította és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 74.885 forintot és 300.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes a forgalmi rendszám forgalmi rendszámú gépkocsi tulajdonjogát 2017. április 10-én megszerezte, kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja ki a forgalmi rendszám forgalmi rendszámú márkanev típusú gépjármű törzskönyvét a felperesnek. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, kötelezte az alperest, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 280.610 forint kereseti illetéket az államnak külön felhívásra fizesse meg.

[8] Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes a svájci frank és a magyar forint eltérő voltából és az egyéb körülményekből nem ismerhette fel sem azt, hogy árfolyamkockázata áll fenn, sem azt, hogy ez milyen mértékű. Ez azt eredményezte, hogy a szerződés érvénytelensége jogkövetkezményének levonásához végzett elszámolás során nem volt lehetőség a Magyar Nemzeti Bank által alkalmazott középárfolyam alkalmazására, és nem volt figyelembe vehető az egyoldalú kamatemelés kizárását kimondó DH1 törvény 3. § (1)-(2) bekezdései és 4. §-a sem. A devizanem és annak forinthez képest való árfolyamváltozásának kiesésével a maradék feltételek teljesíthetők maradtak, mert a tőkeösszeg, a beszámított önrész, a kamat mértéke, a törlesztési kimutatás alapján a törlesztőrészlet tőke- és kamatrésze meghatározottak voltak. A törvény és a felek által meghatározott főszolgáltatások így – bár forintban – szerepeltek a szerződésben, ezért a megmaradó feltételek alapján a főkötelmek szerint teljesíthető volt a szerződés. Megállapította, a szerződés alapján a felperes 4.076.840 forint lízingdíjat volt köteles megfizetni. Ebből a szerződéskötéskor megfizetett 515.000 forintot („önrész”). A lízingdíj 2.960.000 forint tőkét foglalt magába, az 1.116.840 forint többlet ügyleti kamatból adódott. A felperes további 3.561.840 forint teljesítési kötelezettsége 120 hónapra oszlott meg, amelynek egyhavi törlesztési kötelezettsége 29.682 forintot tett, ami azonos volt a szerződés szerinti havi fizetési kötelezettséggel. A felperes a szerződés eredeti feltételei szerint 2017. áprilisáig 3.636.725 forintot fizetett meg, ami 74.885 forinttal több, mint a szerződésben meghatározott összeg. Ennek visszatérítésére az alperes a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint köteles. Mindezek alapján a felperes a szerződés alapján öt terhelő fizetési kötelezettségének maradéktalanul eleget, ezért a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezte, és az alperes köteles a törzskönyv kiadására is. A felperes által igényelt tulajdonjog megállapítása lényegében az rPtk. 295. §-a hatálya alá tartozó szerződéses nyilatkozat megtételére vonatkozott, amelyet az ítélettel pótol.

[9] Az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében az alperes elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását úgy kérte, hogy az ítéltábla a szerződést azzal a tartalommal nyilvánítsa érvényessé, hogy a szerződéskötéskor irányadó 150,11 HUF/CHF árfolyamhoz képest a felperesre kedvezőtlen árfolyamkockázat legfeljebb 20% árfolyamnövekedésig, 180,13 HUF/CHF árfolyamig terheli a felperest és állapítsa meg, hogy az így érvényessé nyilvánított szerződés alapján a felperes tartozása 2017. április 16-án

414.912 forint. A felperes tulajdonszerzésének megállapítására és a törzskönyv kiadására irányuló kereset elutasítását kérte.

Másodlagos fellebbezési kérelme az rPp. 252. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozathozatal utasítására irányult.

[10] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság olyan tartalommal nyilvánította érvényessé a szerződést, amelynek eredményeként a felperesnek egyáltalán nem kell árfolyamkülönbözetet fizetnie, miközben a deviza alapú ügylet a felperesre kedvező, alacsony ügyleti kamat érvényes marad. Az elszámolás pedig egyoldalúan és indokolatlanul hátrányos és feltűnő értékaránytalansághoz, a felperes jogalap nélküli gazdagodásához vezet. Az ilyen módon történő érvényessé nyilvánítás nem felel meg a 1/2010. (VI. 28.) PK véleményben foglalt azon követelménynek, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása során a bíróságnak gondoskodnia kell az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának a fenntartásáról, meg kell akadályoznia bármelyik fél jogalap nélküli gazdagodását.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy az alperes a fellebbezésében foglaltakat az elsőfokú eljárásban vizontkeresetként nem terjesztette elő, amelynek hiányában azt az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta, maga arra nyilatkozatot nem tett. Téves az a számítása, hogy a 20%-kal növelt árfolyam-maximummal felperes tartozása 412.912 forint.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére előterjesztett jogorvoslati kérelem megalapozatlan és nem határozott. Az alperes sem eljárási, sem anyagi jogszabálysértést e kérelme tekintetében nem jelölt meg.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem is megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a fellebbezésben előterjesztett elszámolást az elsőfokú eljárásban nem vizsgálhatta. Amennyiben pedig az ítéltábla ebben a körben az elsőfokú bíróság helyett döntene először a marasztalási kérelemről, úgy a pereszes félnek nem maradna jogi lehetősége az ítélettel szembeni, az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslati jogával élni. Ezzel az eljárás egyfokúvá válna, mivel az ítéltábla a jogorvoslati jogot a pereszes féltől megvonná.

[12] A fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla a 2023. február 15. napján kelt 13.Gf.40.352/2022/4. számú végzésével a per tárgyalását az Európai Unió Bírósága előtt (a továbbiakban: EUB) C-705/21. számon (MJ kontra AxFin Hungaria Zrt.) számon indított előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette.

[13] A folytatódó másodfokú eljárásban a felperes „keresetpontosítás” elnevezésű beadványában a lízingszerződés érvénytelenségének jogkövetkezménye levonását a C-705/21. számú EUB ítélet tartalmára tekintettel elsődlegesen úgy kérte, hogy jogalap nélküli gazdagodás alapján történjen meg a felek közötti elszámolás, másodlagosan pedig eredeti állapot helyreállítása jogcímén kívánja az elszámolást.

Utalt arra, hogy az EUB C-472/20. számú ítéletében is rögzítette, hogy a 93/13/EGK irányelvet (a továbbiakban: Irányelv) akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha a nemzeti bíróság úgy határoz, hogy a kölcsönszerződésben részes felek vonatkozásában – azzal az indokkal, hogy a szerződésen belül a szerződés elsődleges tárgyára vonatkozó valamely feltételt az Irányelv értelmében tisztességtelennek kell nyilvánítani – helyreállítja azt az állapotot, amelyben a szerződés megkötésének hiányában lettek volna a felek, ha az eredeti állapot helyreállítása lehetetlennek bizonyul, e bíróság feladata gondoskodni arról, hogy a fogyasztó végső soron abba a helyzetbe kerüljön, amelyben akkor lett volna, ha a tisztességtelennek ítélt feltétel soha nem létezett volna”.

[14] Ebből levonta azt a következtetést, hogy a szerződés érvénytelenségének esetén az eredeti állapot helyreállításának is van helye.

[15] Felhívta a C-705/21. EUB ítélet 1. kérdésre adott választ, amely szerint az EUB úgy foglalt állást, hogy a devizában nyilvántartott, de a nemzeti pénznemben törlesztett kölcsönszerződést – ha az abban szereplő, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra terhelő kikötés tisztességtelen jellege e szerződés érvénytelenségét eredményezi – érvényesnek nyilvánítják, és a fogyasztó említett kikötéseiből eredő kötelezettségeinek tartalmát az említett szerződés pénznemének és az abban rögzített kamatlábnak a módosítása vagy e deviza maximált árfolyama révén kiigazítják.

[16] A kérdésre adott válasz alapján nem lehet a perbeli lízingszerződést érvényessé, illetve hatályossá nyilvánítani és bármilyen maximált árfolyamon elszámolni az alperes és felperes között, mert egyértelműen az Irányelv 6. cikk (1) bekezdésébe és a 7. cikk (1) bekezdésébe ütközik a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla töretlen és évek óta tartó contra legem bírói gyakorlata.

[17] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ítélet rendelkező részében azt rögzítette, hogy a lízingszerződést érvényessé lehet nyilvánítani, ugyanakkor az ítélet indokolásában helyesen állapította meg, hogy az alperes a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint köteles a lízingszerződés szerint 74.885 forint részére történő megfizetésére.

[18] Utalt arra is, hogy a bíróság nem egészítheti ki a szerződést a feltétel tartalmának a módosításával, a tisztességtelennek nyilvánított szerződési feltételt úgy kell tekinteni, mint amely nem is létezett és így a fogyasztóra nézve nem fejthet ki joghatást, következésképpen azon jogi és ténybeli helyzet helyreállítását kell megvalósítani, amely a

fogyasztó számára biztosítja az eladó vagy a szolgáltató jogalap nélküli, a fogyasztók kárára tisztességtelen feltétel alapján való gazdagodás visszatérítéséhez való jogot (C-472/20. EUB ítélet [39] pontja). A C-705/21. számú ítélet [40]-[41] pontjaiban foglaltak alapján állította, hogy kizárólag a jogalap nélküli gazdagodás szabályai vagy az eredeti állapot jogkövetkezményi alkalmazása mellett lehet elszámolni a perbeli érvénytelen lízingszerződést. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet azzal a pontosítással történő helybenhagyását kérte, hogy az alperes jogalap nélküli gazdagodás alapján köteles részére 74.885 forint kiadására.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének a szerződés érvényessé nyilvánítására, továbbá a kereset elutasítására vonatkozó rendelkezései fellebbezés hiányában az rPp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedtek, ezért azt az ítéltábla azokat nem érintette, a fellebbezett részét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem, a felperes észrevételében foglaltak és azok indokainak korlátai között az rPp. 256/A. § e) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta felül.

[20] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[21] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet rPp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére irányult. Az ítéltábla elsődlegesen ezt a kérelmet vizsgálta, mert ennek megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát kizárja.

[22] A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperes e kérelme tekintetében sem eljárási, sem anyagi jogszabálysértést nem jelölt, az ítélet hatályon kívül helyezésére az ítéltábla sem látott okot a rendelkezésre álló peranyag tartalma alapján az ügyben döntés hozható volt.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelésével, a jogszabályok megfelelő értelmezésével és alkalmazásával meghozott döntésével, annak indokolásával az ítéltábla egyetértett, azok megismétlése nélkül a fellebbezésben foglaltak alapján a következőket emeli ki.

[24] Az ítéltáblának az alperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az árfolyamváltozás kockázatának következményét korlátlanul a felperesre hárító tisztességtelen általános szerződési feltétel miatt érvénytelen szerződés érvényessé nyilvánítható-e azzal a tartalommal, ahogyan azt az alperes a fellebbezésében kérte, vagy helytálló az elsőfokú bíróságnak az a döntése, hogy a felperes az árfolyamváltozás kockázatának ránézve hátrányos következményét egyáltalán nem köteles viselni, miközben a szerződésben meghatározott ügyleti kamat mértéke változatlan maradt.

[25] Ezen túl vizsgálnia kellett azt is, hogy a felperes a másodfokú eljárás felfüggesztését követően folytatódó eljárásban az EUB C-705/21. számú ítélete alapján megalapozottan kérhette-e, hogy a szerződés érvényessé nyilvánítása helyett az alperes jogalap nélküli gazdagodás alapján köteles részére 74.885 forint megfizetésére.

[26] Az ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperes a lízingszerződés érvénytelenségének megállapítása mellett marasztalási keresetet terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a lízingszerződés érvénytelenségének jogkövetkezményét úgy vonta le, hogy a felek közötti szerződést érvényessé nyilvánította. Az alkalmazott jogkövetkezmény módjával szemben sem a felperes, sem az alperes nem terjesztett elő fellebbezést. A felperes a folytatódó eljárásban előterjesztett „keresetpontosítás” elnevezésű kérelme ténylegesen és tartalmában az elsőfokú ítéletnek az érvényessé nyilvánításra vonatkozó rendelkezésével szembeni fellebbezésnek minősül. Ilyen kérelmet azonban – figyelemmel arra, hogy korábban fellebbezést nem terjesztett elő – az rPp. 234. § (1) bekezdésében foglalt 15 napos határidőn túl nem nyújthat be.

[27] Az EUB a C-472/20. számú ítélete [50] és [55] pontjaiban rögzítette, hogy a szerződés vagy a kikötés tisztességtelen jellegének bíróság általi megállapítása azon jogi és ténybeli helyzet helyreállítását kell, hogy eredményezze, amelyben a fogyasztó a kikötés hiányában lett volna, többek között azzal, hogy a fogyasztó számára biztosítja az eladó vagy szolgáltató jogalap nélküli – a fogyasztó kárára az említett tisztességtelen feltétel alapján való – gazdagodásának visszatéríttetéséhez való jogot.

[28] Az elsőfokú bíróság helyesen és a közbenső ítéletével jogerősen állapította meg azt, hogy a felperes a svájci frank és a magyar forint eltérő voltából és egyéb körülményekből nem ismerhette fel azt, hogy az árfolyamkockázat terheli, továbbá azt sem, hogy ennek mekkora a mértéke. Helytállóan foglalt állást abban is, hogy a devizanem és annak forinthez képest való árfolyamváltozásának kiesésével a maradék feltételek teljesíthetők maradtak, mert a tőkeösszeg, a beszámított önrész, a kamat mértéke a törlesztési kimutatás alapján a törlesztőrészlet tőke- és kamatrésze meghatározottak voltak.

[29] Az EUB a C-705/21. számú ítéletének [1] pontjában rögzítette, hogy az Irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni: e rendelkezésekkel ellentétes az, hogy a devizában nyilvántartott, de nemzeti pénznemben törlesztett kölcsönszerződést – ha az abban szereplő, az árfolyamkockázatot a fogyasztóra terhelő kikötés tisztességtelen jellege e szerződés érvénytelenségét eredményezi – érvényesnek nyilvánítják, és a fogyasztó említett kikötésből eredő kötelezettségeinek tartalmát az említett szerződés pénznemének és az abban rögzített kamatlábnak a módosítása vagy e deviza maximált árfolyama révén kiigazítják.

[30] Az EUB a C-269/19. számú ítélet 30. pontjában rögzítette, melyben az EUB kimondta, hogy amennyiben a nemzeti bíróság megállapítja a szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségét, e bíróság nem egészítheti ki a szerződést e feltétel tartalmának módosításával.

Amennyiben a nemzeti bíróság jogosult lenne arra, hogy a szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben foglalt tisztességtelen feltételek tartalmát módosítsa, e lehetőség sértené az Irányelv 7. cikke által elérni kívánt hosszú távú célt, amely az ilyen szerződésekben foglalt tisztességtelen feltételek alkalmazásának megszüntetésére irányul. E lehetőség ugyanis hozzájárulna annak a visszatartó erőnek a megszüntetéséhez, amely az eladók vagy szolgáltatók tekintetében jelentkezik, az ilyen tisztességtelen feltételeknek a fogyasztók vonatkozásában való pusztán és egyszerű alkalmazhatósága következtében.

[31] Az EUB a hivatkozott ítéletében egyértelműen rögzítette, hogy a szerződés érvényessé nyilvánítása során azzal egyidejűleg a szerződés pénznemének és a szerződésben rögzített kamatlábnak a módosítása vagy a devizaárfolyam maximalizálása olyan beavatkozás a felek közötti szerződésbe, amely végeredményben a kikötés tartalmának a megváltoztatását jelentené, ezért ellentétes az Irányelvben foglalt rendelkezésekkel.

[32] Az alperes a lízingszerződés érvényessé nyilvánítását nem vitatta, azonban az árfolyamnövekedés 20%-os árfolyam-maximalizálásával történő érvényessé nyilvánítás iránti kérelme az EUB C-705/21. számú ítéletben foglaltak alapján megalapozatlan.

[33] Mindezek alapján az árfolyamkockázatnak a felperes terhére 20%-ban történő maximalizálása az Irányelv 6. cikk (1) bekezdésébe és 7. cikk (1) bekezdésébe ütköző, ezért az alperesnek a marasztalási kérelme nem megalapozott.

[34] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező alperest kötelezte a felperes részére a másodfokú eljárásban a jogi képviselével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjról szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, az (5) bekezdés, továbbá 4/A. §-ában foglaltak alapján állapított meg a felszámított összegben.

Budapest, 2023. november 8.

Dr. Ócsai Beatrix s.k.

a tanács elnöke, előadó

Dr. Bleier Judit s.k.

bíró

Dr. Csóka István s.k.

bíró